

sahy. Pro tento zmatek jeví se nezbytně nutným, by hlavní přeličení bylo znovu provedeno a lze proto rozsudek podle § 5 nov. k tr. ř. zrušiti již na tomto základě v neveřejném sezení za souhlasu generální prokuratury.

Čís. 3649.

Jde o eventuální zlý úmysl, počítal-li pachatel sice jen s možností, že by svým činem mohl přivoditi určitý, trestnímu zákonu se příčíci výsledek (nepokládal-li tento výsledek za jistý), je-li však zároveň jisto, že by nebyl od svého činu upustil ani, kdyby byl věděl, že onen výsledek určitě nastane.

Dolus eventualis stačí ke skutkové podstatě spoluviny na zločinu vyhnání vlastního plodu podle §§ 5, 144 tr. zák.

(Rozh. ze dne 31. října 1929, Zm I 214/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 29. ledna 1929, pokud jím byl obžalovaný Arnošt F. zproštěn z obžaloby pro spoluvinu na zločinu vyhnání vlastního plodu podle §§ 5, 144 tr. zák., spáchanou dne 20. března 1926 v M., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by v rozsahu zrušení znova o ní jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek soudu první stolice jen potud, pokud byl Arnošt F. podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro spoluvinu na zločinu vyhnání vlastního plodu podle §§ 5, 144 tr. zák., spáchanou prý tím, že dne 20. března 1926 v M. k bezpečnému vykonání zlého skutku spoluobžalované Marie H-ové, záleževšího v tom, že onoho dne v M. podnikla úmyslně jednání, které bylo příčinou vyhnání jejího plodu, přerušením jejího těhotenství úmyslně přispěl, a uplatňuje v tomto směru číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř.

Zmateční stížnost jest odůvodněna již potud, pokud napadá rozsudek s hlediska § 2 e) tr. zák. Zmateční stížnost vytýká rozsudku mimo jiné zřejmým poukazem neúplnost po rozumu § 281 čís. 5 tr. ř., již shledává v tom, že rozsudek nepodrobil celý obsah posudku soudní lékařské rady pečlivému rozboru a že zejména nepřihlížel k obšírnému odůvodnění posudku soudní lékařské rady, že rozpoznání obžalovaného, že H-ová trpěla vleklým zánětem dělohy, není ničím doloženo, že naopak lze toto onemocnění s určitostí vyloučiti, a dále k tomu, že v posudku jest mimo jiné výslovně uvedeno, že tu byla i pro laika veliká pravděpodobnost, že u H-ové jde o těhotenství. Výtka jest odůvodněna. Rozsudek uvádí sice v rozhodovacích důvodech, že soudní lékařská rada odůvodňuje

zevrubně, proč byla v souzeném případě spolehlivá diagnosa těhotenství již v druhém měsíci možná, že vylučuje podrobně příznaky těhotenství a význačné zjevy při zánětu dělohy a že dospívá k posudku, že důvody obžalovaného pro vyloučení těhotenství a pro diagnosu zánětu dělohy nejsou přesvědčivé, že naopak onemocnění dělohy je téměř s určitostí vyloučeno (v posudku jest uvedeno, že lze toto onemocnění s určitostí vyloučiti), neobírá se však jednotlivými skutečnostmi uvedenými v posudku soudní lékařské rady, jež jsou podkladem konečného úsudku, zejména odůvodněním posudku, že rozpoznání obžalovaného, že H-ová trpěla vleklým zánětem dělohy, není ničím doloženo, že naopak lze toto onemocnění s určitostí vyloučiti, a nezmiňuje se o tom, že v posudku jest uvedeno, že tu byla i pro laika veliká pravděpodobnost, že u H-ové jde o těhotenství, ač tyto jednotlivosti uvedené v posudku soudní lékařské rady jsou podle povahy věci rozhodnými pro hodnotění tohoto posudku a v důsledku toho i pro posouzení otázky viny obžalovaného. Spoluobžalovaný Herman N. udal při hlavním líčení mimo jiné, že obžalovaný F. vyšetřiv H-ovou mu sdělil, že si není zcela jist, je-li H-ová těhotna, že případné těhotenství musilo by trvati teprve zcela krátkou dobu, a že žádá z tohoto důvodu (za vyškrabání dělohy) jen 500 Kč. Rozsudek zmiňuje se v rozhodovacích důvodech o těchto údajích obžalovaného N-a, nevyslovuje se však o tom, zda pokládá za prokázáno, že se obžalovaný F. vyjádřil k N-ovi oním způsobem či nikoli. Snaží-li se zmateční stížnost, vycházejíc z oněch údajů obžalovaného N-a dokázati, že tu šlo u obžalovaného F-e alespoň o eventuelní zlý úmysl, který by stačil ke skutkové podstatě zločinu jemu za vinu kladeného, a že rozsudek trpí zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., vylučuje za tohoto stavu věci zlý úmysl obžalovaného F-e, neprovádí tím tento zmatek po zákonu, nedržíc se skutkových zjištění rozsudku, jak by při správném provádění hmotně-právního zmatku měla činiti, nýbrž vychází ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného (§ 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř.). Odůvodněna jest však stížnost, pokud vytyká v tomto směru rozsudku neúplnost podle § 281 čís. 5 tr. ř., záležející v tom, že se rozsudek oněmi údaji obžalovaného N-a blíže neobíral a o nich neuvažoval, neboť řečené údaje obžalovaného N-a jsou důležité pro posouzení, nelze-li obžalovanému F-ovi přičítati alespoň eventuelní zlý úmysl, jenž jest tu, počítal-li pachatel sice jen s možností, že by svým činem mohl přivoditi určitý, trestnímu zákonu se příčící výsledek (t. j. nepokládal-li tento výsledek za jistý), je-li však zároveň jisto, že by nebyl od svého činu upustil ani, kdyby byl věděl, že onen výsledek určitě nastane, a jenž by stačil ke skutkové podstatě zločinu obžalovanému F-ovi za vinu kladeného po stránce subjektivní, a v důsledku toho též rozhodné pro posouzení otázky viny tohoto obžalovaného.

Čís. 3650.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).
Rozšiřovanými spisy ve smyslu § 39 čís. 2 zák. na ochr. rep. jsou